

ובשורת איוב פשטה בכפר. מה שאמור היה להיות שימחת כלולות, הסך אבל כבד.

בגלל האסון הנורא, שנפל על מיש-פחות החתן והכלה ביום שבו עמדו להי-גוג את נישואי ילדיהם, הוחלט לקבור את המתים עוד באותו היום. כך ביקשו להקל מעט על סבל בני-המשפחות. בשעה 9 בלילה, לאור פנסים, הובאו חללי ה-תאונה לקבורה. קולות השימחה של המו-מנים פינו מקומם לזעקות שבר במסע ההלוויה.

למנוע

משבר נפשי

אותה עת שכב מערוף בבית-החולים שיבא בתל-השומר, יחד עם שאר פצועי התאונה. כולם במצב קשה, אף שיצאו מכלל סכנה. מערוף נותח בבטנו ומצבו השתפר בהרבה. הכרתו חזרה אליו והוא משוחח עם המבקרים.

בני-משפחתו של מערוף עדיין לא גילו לו מה באמת אירע. בזמן התאונה איבד מערוף את הכרתו והוא אינו זוכר דבר. כדי למנוע ממנו משבר נפשי, בשעה שהוא פצוע קשה, סיפרו לו כי כלתו וכל הנוסעים האחרים נפצעו באופן קל בלבד. כאשר יחלים מפצעיו, יאלץ להתמודד עם האסון הנורא.

ראש מדרית-אונות במישטרת נפת שכם, סגן-מפקח יצחק אברמוביץ, מסר כי חקירת המישטרה העלתה שהאשם בתאונה הוא מערוף. לטענת אברמוביץ אין גורם התאונה קשור בתנאי הדרך או במיכשול אחר, אלא אך ורק בנהיגתו הפרועה של מערוף. בשל כך מבקשים בני המשפחה "לחסוך" ממנו לעת עתה את רגשות האשם.

האסון הכבד ביותר נפל על אביה של הכלה, חוסיין מוחמד-עלי עודי. נוסף לי-אלטף הוא שיכל בתאונה בת אחרת שלו, איהוד בת ה-19. מרבית ההרוגים הם ממשפחת הכלה, מהכפר עתיל. מהחמולה של החתן בכפר אקטבה נהרגה רק ילדה אחת בת שלוש.

אללה

החכם

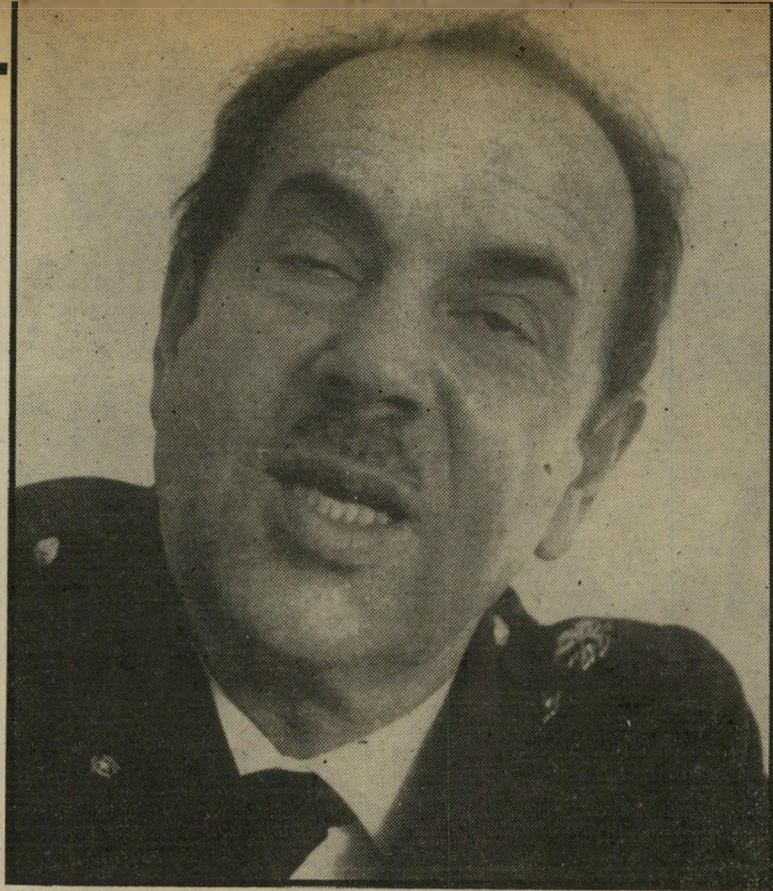
שידוך בין אלטף למערוף נערך רק לפני חודש, אביה של הכלה, החתן ואחיו הגדול עובדים שלושתם כ-טרקטוריסטים. הידידות ביניהם, שהתהדר-קה במהלך העבודה, נמשכת כבר חמש שנים. לאחרונה החליטו אבי הכלה והאח-להשיא את שני הצעירים. השכסם על כך נערך לפני שבועיים, בביתו של מערוף, ואז נערכה גם ההאפלה של הגברים.

אלטף ראתה את חתנה המיועד רק יור-מיום לפני מותה. אחרי שהשניים נפגשו בנוכחות ההורים, נשאלה אלטף, אם היא מוכנה להישא למערוף. היא נתנה את הסכמתה מיד. הזמן שלאחר מכן הוקדש להכנות לחתונה. אלטף, שעמדה לסיים השנה את לימודיה בבית-הספר התיכון ב-עתיל, הלכה אף להספד מחברותיה לספ-סל הלימודים. הללו סיפרו כי היתה מאו-שרת מאוד ושמהה בחלקה.

"היא היתה תמיד ילדה שקטה מאוד, סיפר אביה של אלטף, חוסיין עודי. לא היו לה תוכניות גדולות. היא לא רצתה להמשיך ללמוד באוניברסיטה ולרכוש מיקצוע. אלטף העדיפה להיות עקרת-בית ולגדל ילדים. אבל זה לא היה רצונו של אללה. אללה חכם - הוא נותן ולוקח."

לחוסין עודי היו שתי נשים. אמה של אלטף מתה לפני שנתיים. עתה נשאר עם אשתו השנייה ועם חמש הבנים ולש ש-בת. הוא אינו רוטן ואינו מאשים איש בתאונה: "שהיה צייהם של אלה שנהרגו כפרה להתלמחם של הפצועים."

את האבל הכבד שירד על כפר עתיל לא ניתן להסתיר. רבים מגברי הכפר יוש-בים בביתו של חוסיין עודי ומבכים יחד עימו על הקורבנות. נכבדים מכל כפרי הסביבה, ואף ממקומות מרוחקים בנדה-המערבית, באו לנחם את האב השכול. האסון המחריד, שהתרחש ביום של שימ-חה, זינע גם ישראלים רבים מעבר לקו-הירוק.

חחיוצב בנימין זיגל

למקורבי שר-הדתות

ולמדליפי המישטרה

גירסות שונות של

מהלך החקירה

בת ה-4 שעות שנערכה

השבוע בקומה השלישית

של המטה הארצי

ההתקרה ידירה!

לא מהימן והופכים אותו לצדיק. אין לי על מה לענות."

זיגל עבר לפרשה אחרת. פרשת שוחד שאותו קיבל על-פי החשד אביר-חצירא מקבלנים ברמלה, בתקופה שבה היה ראש-עיר. פרשת המירצפות אותן קנה אביר-חצירא מקבלנים ברמלה. לטענת המישט-רה, רכש אביר-חצירא את המירצפות ב-מחיר זול במיוחד (זיגל: "אין לנו אף נייר על כך שבכלל שילמת משהו") ונתן

ידיד או בוגד?

אחת הדמויות הנעלמות בפרשת אביר-חצירא היתה יושבראש וועדת-החוקה חוקי-משפט של הכנסת, חבר סיעת ליכוד ותמורה, סיעתו של אביר-חצירא במפד"ל, ח"כ דויד גלאס. מאז שהת-פוצצה הפרשה, הקפיד גלאס לשמור על שתיקה. ככל שהזמן עבר, הפכה לשתי-קה רועמת. חלק מהזמן היה בחוץ-לארץ, חלק מהזמן הודיע שהוא חולה.

מדי פעם שורבב שמו של גלאס ל-מערכת השמועות סביב פרשת אביר-חצירא. רא. גלאס, עורך-דין במיקצועו, טלפן לרוב עורכי העיתונים ואיים במישפט פי-רה. הפירסום נמנע. רק "העולם הזה" פרסם במדור "תשקיף" לפני שחוד-שבעות ידיעה, על כך שגלאס יקרא ל-חקירה אצל תת-ניצב בנימין זיגל (העו-לם הזה" 2243) ידיעה שהוכחשה בזעם רב על-ידי מקורבי גלאס.

לפני שבועיים נחקר גלאס על-ידי זיגל בירושלים. רק ביום שני השבוע, במסיבת-עיתונאים שערך במישרדו, סיפר גלאס על החקירה. זיגל בה לחקירה מצוייד ב-רשמקול והשמיע לגלאס שיחה בה הש-תתפו שניים: גלאס עצמו ועד-המדינה ישראל גוטליב.

השיחה נערכה לפני שישה שבועות ב-יוזמת גוטליב, שנשלח על-ידי זיגל מצוייד

את עקיבא אלדר. זיגל: "או אתה לא חושב שאני נשבעי תי לחסל אותך?" אביר-חצירא: "אני אומר שלא אמרתי לאף אחד שזה אתה." זיגל: "או אתה חושב שזה אני או לא אני?" אביר-חצירא: "אתה יודע אם אמרת את זה או לא אמרת את זה." כאן נכנס קרתי לשיחה והפסיק אותה. "זה לא קשור בכלל לחקירה."

אביר-חצירא: "אבל אם כבר מדברים, אז גם לי יש מה להגיד." הוא שלף מתיק הגיימס בונד שלו תיק נייר שבו היו מתוייקים כל קיטעי-העיתונות שהופיעו על הפרשה. "אולי אתם יכולים לומר לי מי הדליף את כל הדברים האלה, השטור יות האלה לעיתונים?" הוא שאל בהת-בוננו בוזגל.

זיגל: "אני לא מכיר עיתונאים." קרתי אמר שהוא רוצה לפתוח בעניין עדותו של ישראל גוטליב נגד השר. אביר-חצירא היה מוכן לשמוע את עדותו של גוטליב. אך קציני המישטרה נמנעו מ-לקרוא לו אותה. זיגל קרא לו פסקים נבחרים מעדותו של יועצו של השר, משה גבאי. הנמצא עתה במעצר, גבאי התבקש להשיב על טענת גוטליב כאילו גוטליב העביר לו 600 אלף לירות. שהן חלק מ-הקצבות פיקטיביות או מוגדלות שבאו מ-מישרד הדתות לישיבות, כוללים ומוסדות דתיים, כדי שגבאי יתן אותם לאביר-חצירא. לדעת זיגל אפשר היה למצוא בעדותו של גבאי כמה רמזים לכך שיש דבר מה בטענותיו של גוטליב. למרות שגבאי הכחיש מכל וכל את סיפורו של גוטליב. זיגל נתן לתשובות שונות של גבאי מובן משלו. אביר-חצירא, שניכר בו שהוא מוכן היטב בנושא זה, הבין אחרת את אותם פסקים נבחרים שהוקראו לו מ-עדותו של גבאי. "אני לא מבין מה אתה רוצה." הוא אמר לזיגל. "כל מה שגבאי אומר כאן זה סתירה מוחלטת למה ש-גוטליב אמר, אז על מה אתה חוקר אותי? במקום לקרוא לי דברים של גבאי, תקרא לי את מה שטוען גוטליב ואני אענה לך על זה." זיגל התעלם מהבקשה.

זיגל: "אתה לא עונה לנו עד הסוף על מה שאנחנו שואלים אותך." אביר-חצירא: "אתם לא יודעים מה אתם שואלים. אתם לוקחים שמועות של בן-אדם

ב-פסק בצלאל ליבנה, אחד מעורויו של תת-ניצב בנימין זיגל, המתין לשרי-הדתות בפתח מישרדי המטה הארצי ב-ירושלים, ביום הראשון האחרון בשעה שלוש אחר הצהריים.

אביר-חצירא, לבוש חליפה בצבע קרם, עגוב עניבה, היה חיוור ומתוח. הוא לחץ את ידו של ליבנה, אחרי שליבנה הציג את עצמו, ועלה איתו במעלית לקומה ה-שלישית של בניין המטה-הארצי ישר ל-חדרו של ניצב חוקאל קרתי.

בחדר ישבו קרתי וזיגל, שניהם בבגדים אורחיים. קרתי קם לעבר אביר-חצירא. בירך אותו והושיט לו את ידו לשלום. זיגל קם אמנם מהכסא בו ישב, אך לא התקרב לשר. אביר-חצירא התעלם מהיד-המושטת של קרתי וקבע בכך את האופי הקשה של החקירה.

הארבעה יחד עם ליבנה, התיישבו סביב שולחנו של קרתי. את הדיון פתח דווקא אביר-חצירא. להפתעתם של קציני המישט-רה הוא פתח במיתקפה: "אני רוצה לדעת אם אני חשוד. עד היום אף אחד לא אמר לי אם אני חשוד. אם אני חשוד, בבקשה לומר לי במה אני חשוד, אבל את הכל. אני רוצה לשים את כל הקלפים על ה-שולחן."

זיגל לא הגיב. קרתי הקצין הבכיר ב-חדר, החוויר, הוא כעכע בגרונו ואחר כך השיב: "הי! לא בדיק חשוד. אני לא יודע מה ההגדרה, אנחנו רוצים לשאול אותך שאלות כדי לברר עניינים."

בחדר השתררה שתיקה. זיגל היה ה-ראשון ששבר אותה. כשהוא מגייס את מלוא החביבות לקולו הוא אמר לאביר-חצירא: "לפני שאנחנו מתחילים בשא-לות אני רוצה לברר משהו בינינו. אתה אמרת שעוד לפני שלוש שנים אני נשבע-תי לחסל אותך."

אביר-חצירא: "אני לא אמרתי דבר כזה." זיגל: "אמרת את זה במוקד." אביר-חצירא: "לא הזכרתי את השם שלך אפילו פעם אחת במוקד." זיגל: "אבל כולם הבינו שזה אני. חוץ מזה אתה אמרת לעיתונאים שהתכוונת אלי." אביר-חצירא: "לאיזה עיתונאים אמרתי את זה?" זיגל: "אמרת את זה לעקיבא אלדר מ-הארץ." אביר-חצירא: "אני לא ראיתי אף פעם